

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Третья закономерность мирового рынка нефти – увеличение волатильности цен на нефть.

Динамика цен показывает, что за последние 30 лет нефтяной рынок пережил несколько взлетов и глубоких падений. Так можно выделить три этапа изменения цен на нефть с 1970 года по настоящее время:

- 1) этап резко меняющейся ценовой динамики в условиях активного взаимодействия цен на нефть со спросом на нее и ВВП, или этап нормального нефтяного рынка (1970 г. - середина 1980-х гг.);
- 2) переходный этап контролируемой рыночными методами стабилизации цен на нефть (вторая половина 1980-х гг. - 1998 г.);
- 3) этап контролируемого роста цен в условиях нарушения нормальных рыночных механизмов (1999 г. - настоящее время).

Первый этап. Если оценить главные особенности мирового нефтяного рынка в 1970-1985 гг., то, прежде всего, следует отметить резкие изменения в уровне цен под влиянием внеэкономических факторов (военные действия, ограничения поставок нефти ведущим импортерам из числа промышленно развитых стран и др.). Одновременно с этим динамика спроса на нефть являлась «зеркальным отражением» динамики цен на этот энергоноситель: резкое повышение цен на нефть сопровождалось столь же резким замедлением роста и даже снижением спроса на нее, которые происходили в условиях замедления динамики ВВП. Иначе говоря, удорожание нефти резко и негативно отражалось на экономическом росте.

Второй этап (до 1998 года) - относительной стабилизации и даже трендового снижения цен на нефть. Для него характерно резкое ослабление диапазона колебаний нефтяных цен и их относительное, хотя и все более слабеющее, следование механизму рыночной связи цен со спросом. Снижение цен стимулирует рост спроса на нефть, но эта связь нарушается в короткие периоды однонаправленной динамики (цены на нефть снижаются в условиях замедленного роста спроса на нее и замедленного экономического роста). В этот период в действие нефтяного рынка начинают активно вмешиваться страны-члены ОПЕК, стремясь осуществлять его регулирование в соответствии со своими стратегическими установками. Особенно это касается Саудовской Аравии, которая взяла на себя по настоянию США функции стабилизатора цен на нефть путем изменения ее объемов, поставляемых на мировой рынок. Но уже наблюдаются признаки ускорения экономического роста в мире в целом, сопровождающегося активным увеличением спроса на нефть, главным образом в быстро растущих развивающихся странах.

Третий этап естественно вытекает из второго. В 1998 года наступил новый период в динамике цен, ознаменовавший собой конец трендового снижения этого показателя, проявлявшегося во втором периоде. Начался быстрый рост цен на нефть. Его можно связать с отказом Саудовской Аравии от функций корректировщика ценового уровня, поскольку эти функции не приносили соответствующего результата. Это происходило в условиях все более ускоряющегося трендового роста мировой экономики (несмотря на некоторые колебания темпов экономического роста вокруг тренда) и сопровождающего его ускорения роста спроса на нефть.

В целом как это видно прослеживается и наличие четкой тенденции: начало каждого десятилетия сопровождается резким ростом цен на нефть с достижением своего максимального значения и последующим падением (временами до исключительно низкого уровня) к концу десятилетия. Первый скачок цен в 1980 г. произошел вследствие Ирано-Иракской войны. Второй - означал рост добычи в Саудовской Аравии, а также предшествовали Азиатский финансовый кризис в 1998 году и финансовый кризис в 2008 году.

СПИСОК ИСТОЧНИКОВ:

1. Аналитический бюллетень/ Нефтегазодобывающая и нефтеперерабатывающая промышленность: Тенденции и прогнозы. – 2012. - № 12. – С. 4 – 10.
2. Колесов В.П. Глобализация мирового хозяйства и национальные интересы России. М.: Экономический факультет МГУ, ТЕИС, 2002.
3. Голосков А.Н. Критерии сравнения эффективности традиционных и альтернативных энергоресурсов/ Электронный научный журнал. Нефтегазовое дело. - 2011. - №1 – С. 285 – 298.
4. The International Energy Outlook 2011 // Energy Information Administration (EIA)// <http://www.eia.gov/oiad/ieo/index.html>.

РЕЗЮМЕ

В останні десятиліття 20 століття і на початку 21 століття споживання енергії у світі зростало стійко високими темпами. У статті автор аналізує тенденції трансформації світового ринку нафти в умовах глобалізації.

Ключеві слова: світовий ринок нафти, глобалізація, трансформація, інвестиції

РЕЗЮМЕ

В последние десятилетия 20 столетия и в начале 21 века потребление энергии в мире росло устойчиво высокими темпами. В статье автор анализирует тенденции трансформации мирового рынка нефти в условиях глобализации.

Ключевые слова: мировой рынок нефти, глобализация, трансформация, инвестиции.

SUMMARY

The world's energy consumption has grown steadily rapidly in the last decades of the 20th century and early 21st century. The author analyzes trends in the transformation of the world oil market in the context of globalization.

Keywords: world oil market, globalization, transformation, investment.

ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНА СКЛАДОВА ДІЯЛЬНОСТІ ДИПЛОМАТИЧНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Балабанов К.В., доктор політичних наук, професор, ректор Маріупольського державного університету, член-кореспондент НАПН, Почесний консул Республіки Кіпр у Маріуполі

Трофименко М.В., кандидат політичних наук, доцент, проректор з науково-педагогічної роботи (міжнародні зв'язки) Маріупольського державного університету¹

Високопрофесійна і добре організована дипломатична служба як невід'ємна складова державної служби – найважливіша умова успішного виконання державою своїх функцій, вирішення стратегічних та тактичних завдань політики держави на міжнародній арені.

Багаторічний історичний досвід свідчить, що держава є сильною не тільки своєю економічною потужністю, науково-технічним і військовим потенціалом, а й своєю дипломатією, вмінням та гнучкою дипломатичною службою, професійним та моральним потенціалом кадрів дипломатичного корпусу. Саме дипломатична служба багато в чому зумовлює успішність вирішення зовнішньополітичних завдань, що стоять перед державою. Значення ефективності, професіоналізму, компетентності дипломатичних інститутів та їх співробітників важко переоцінити.

Сьогодні всі ми є свідками зміни в управлінні, організації, формах і методах діяльності дипломатичних структур, які обумовлені нинішньою модифікацією системи міжнародних відносин, глобалізацією та інтернаціоналізацією міжнародних проблем, посиленням впливом на дипломатичні процеси нових інформаційних технологій, підвищенням питомої ваги багатосторонньої дипломатичної діяльності відповідних інститутів.

Найголовнішим завданням дипломатичної служби України на сучасному етапі розвитку є підвищення ролі нашої держави в регіоні та світі, реалізація євроінтеграційних прагнень, залучення іноземних інвестицій в Україну, покращення її іміджу як стабільного, надійного,

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

прогнозованого партнера, збільшення експорту продукції українських виробників за кордон та надання останнім всілякої підтримки. Отже на передній план виходить зовнішньоекономічна складова діяльності дипломатичної служби України.

Регулюється дипломатична та консульська служба відповідними нормативними актами міжнародного права, перш за все Віденськими конвенціями про дипломатичні (1961 р.) та консульські (1963 р.) зносини, Конвенцією про спеціальні місії (1969 р.), Віденською конвенцією про представництво держав в їхніх відносинах із міжнародними організаціями універсального характеру (1975 рік) тощо [1; 2; 6; 3].

А також актами Українського законодавства:

- ✓ Законом України «Про дипломатичну службу» [4].
- ✓ Указом Президента України «Про Консульський статут України» [12].
- ✓ Указом Президента України «Про Положення про нештатних (почесних) консулів України» [16].
- ✓ Розпорядженням Президента України «Про затвердження Положення про дипломатичне представництво України за кордоном» [8].

України за кордоном» [8].

- ✓ Указом Президента України «Про Положення про Міністерство закордонних справ України» [15].
- ✓ Законом України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики» [5].
- ✓ Указом Президента України «Про Положення про державний протокол та церемоніал України» [13].
- ✓ Указом Президента України «Про дипломатичний та службовий паспорти України» [11].
- ✓ Указом Президента України «Про Положення про дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав в Україні» [14].
- ✓ Наказом Міністра закордонних справ України «Про затвердження Положення про акредитацію співробітників дипломатичних і консульських установ іноземних держав, міжнародних організацій та їхніх представництв, інших іноземних організацій» [7].

- ✓ Указом Президента України «Про день працівників дипломатичної служби» [10].

Згідно з Законом України «Про дипломатичну службу», **дипломатична служба України** – це професійна діяльність громадян України, спрямована на практичну реалізацію зовнішньої політики України, захист національних інтересів України у сфері міжнародних відносин, а також прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном.

У статті 3 вищезказаного закону зазначені основні принципи дипломатичної служби:

- ✓ служіння Українському народові;
- ✓ відстоювання національних інтересів України;
- ✓ пріоритет прав і свобод людини та громадянина;
- ✓ демократизм і законність;
- ✓ гуманізм і соціальна справедливість;
- ✓ професіоналізм, компетентність, ініціативність, об'єктивність, чесність, відданість справі;
- ✓ персональна відповідальність за виконання службових обов'язків і додержання дисципліни.

Основними завданнями дипломатичної служби є:

- ✓ забезпечення національних інтересів та безпеки України шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства згідно із загально визнаними принципами і нормами міжнародного права;
- ✓ реалізація зовнішньополітичного курсу України, спрямованого на розвиток політичних, економічних, гуманітарних, наукових, інших зв'язків з іншими державами, міжнародними організаціями;
- ✓ захист прав та інтересів громадян та юридичних осіб України за кордоном;
- ✓ сприяння забезпеченню стабільності міжнародного становища України, піднесенню її міжнародного авторитету, поширенню у світі образу України як надійного і передбачуваного партнера;
- ✓ забезпечення дипломатичними способами й методами захисту суверенітету, безпеки, територіальної цілісності та непорушності кордонів України, її політичних, торговельно-економічних та інших інтересів;
- ✓ координація діяльності інших органів виконавчої влади щодо забезпечення проведення єдиного зовнішньополітичного курсу України;
- ✓ вивчення політичного та економічного становища в світі, зовнішньої та внутрішньої політики іноземних держав, діяльності міжнародних організацій;
- ✓ забезпечення органів державної влади України інформацією, необхідною для здійснення ефективної зовнішньої та внутрішньої політики;
- ✓ здійснення інших завдань відповідно до законодавства України.

Основними функціями дипломатичної служби є (стаття 5 Закону України «Про дипломатичну службу» [4]):

- ✓ забезпечення підтримання дипломатичних зносин з іншими державами, представництво України у міжнародних організаціях та спеціальних місіях; здійснення зовнішньополітичної діяльності держави;
- ✓ організація проведення переговорів і підготовка укладення міжнародних договорів України;
- ✓ підготовка разом з іншими центральними органами виконавчої влади пропозицій щодо укладення, виконання, припинення дії міжнародних договорів та внесення їх у встановленому порядку на розгляд Президенту України та Кабінету Міністрів України;
- ✓ внесення в установленому порядку на розгляд Президенту України, Верховній Раді України та Кабінету Міністрів України пропозицій та рекомендацій з питань відносин України з іншими державами та міжнародними організаціями;
- ✓ підготовка пропозицій щодо удосконалення законодавства України у галузі міжнародних відносин;
- ✓ здійснення функцій дипломатичного протоколу у сфері забезпечення зовнішніх зносин з іншими державами, міжнародними організаціями; забезпечення функціонування єдиної державної системи реєстрації, обліку та зберігання міжнародних договорів України;
- ✓ здійснення функцій депозитарію міжнародних договорів, укладених Україною;
- ✓ сприяння діяльності іноземних дипломатичних представництв та консульських установ, представництв міжнародних організацій в Україні, а також здійснення контролю за додержанням дипломатичних і консульських привілеїв та імунітетів;
- ✓ сприяння взаємодії органів законодавчої, виконавчої і судової влади в частині здійснення ними зовнішніх зносин та дотримання міжнародних зобов'язань України;
- ✓ здійснення інформаційного забезпечення Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України з питань зовнішньополітичної діяльності;
- ✓ розповсюдження інформації про Україну за кордоном;
- ✓ організація на території України та за кордоном консульської роботи, забезпечення візової політики України, здійснення в межах своїх повноважень паспортного забезпечення;
- ✓ сприяння органам законодавчої, виконавчої та судової влади у здійсненні ними міжнародних зв'язків, надання їм відповідної методичної, консультативної та інформаційної допомоги;
- ✓ здійснення інших функцій відповідно до чинного законодавства України.

До системи органів дипломатичної служби входять (стаття 6 Закону України «Про дипломатичну службу» [4]):

Міністерство закордонних справ України, представництва Міністерства закордонних справ України на території України, закордонні дипломатичні установи України.

Міністерство закордонних справ України здійснює свої повноваження безпосередньо та через інші органи дипломатичної служби.

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

МЗС України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері зовнішніх зносин України [15].

Дипломатичні представництва та консульські установи України за кордоном є постійно діючими установами України, основним завданням яких є представництво України в державі перебування та підтримання офіційних міждержавних відносин, захист інтересів України, прав та інтересів її громадян і юридичних осіб за кордоном.

Постійні представництва України при міжнародних організаціях є постійно діючими установами України за кордоном, основним завданням яких є представництво України при міжнародних організаціях, підтримання з такими міжнародними організаціями офіційних відносин та захист інтересів України за кордоном.

В результаті реалізації адміністративної реформи в Україні було дещо переглянуто структуру Міністерства закордонних справ України, яка на сьогодні виглядає наступним чином [9]:

- Міністр закордонних справ України;
- Перший заступник міністра закордонних справ України;
- Заступник міністра закордонних справ України;
- Заступник міністра закордонних справ України – керівник апарату;
- Спеціальний представник України з питань Близького Сходу та Африки;
- Департамент секретаріату міністра;
- Перший територіальний департамент;
- Другий територіальний департамент;
- Третій територіальний департамент;
- Четвертий територіальний департамент;
- П'ятий територіальний департамент;
- Шостий територіальний департамент;
- Адміністративний департамент;
- Валютно-фінансовий департамент;
- Департамент генерального секретаріату;
- Департамент державного протоколу;
- Департамент зовнішньоекономічного співробітництва;
- Департамент Європейського Союзу;
- Департамент інформаційної політики;
- Департамент консульської служби;
- Департамент контролю над озброєнням та військово-технічного співробітництва;
- Департамент зв'язків із закордонним українством та культурно-гуманітарного співробітництва;
- Департамент євроатлантичного співробітництва та нових викликів;
- Департамент ООН та інших міжнародних організацій;
- Департамент персоналу;
- Договірні-правовий департамент;
- Департамент політики і безпеки;
- Управління генеральної інспекції;
- Управління взаємодії з державними органами та координації зовнішніх зносин;
- Управління державного архіву;
- Управління режиму та захисту інформації;
- Управління технічного забезпечення;
- Управління юридичного забезпечення;
- Сектор контролю МЗС;
- Сектор з питань запобігання та протидії корупції;
- Дипломатична академія України при МЗС України;
- Вищі курси іноземних мов;
- Профспілковий комітет МЗС;
- Журнал «Зовнішні Справи».

Згідно з Положенням «Про Міністерство закордонних справ України» основними завданнями МЗС України є:

- формування та реалізація державної політики у сфері зовнішніх зносин України;
- забезпечення здійснення зовнішньополітичної діяльності держави;
- забезпечення проведення зовнішньополітичного курсу України, спрямованого на розвиток політичних, економічних, гуманітарних, правових, наукових та інших зв'язків з іноземними державами, міжнародними організаціями, та здійснення аналізу відповідних тенденцій у цих сферах;
- забезпечення дипломатичними засобами захисту і зміцнення незалежності, державного суверенітету, безпеки, територіальної цілісності та непорушності кордонів України, її національних інтересів;
- участь у забезпеченні в межах повноважень реалізації державної зовнішньоекономічної політики, політики інтеграції економіки України в світову економічну систему;
- сприяння входженню України в світовий інформаційний простір, підвищення її міжнародного авторитету, формуванню позитивного іміджу держави як надійного і передбачуваного партнера;
- участь у формуванні та реалізації державної політики, спрямованої на інтеграцію України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі, продовження конструктивного партнерства з НАТО;
- забезпечення розвитку зв'язків із закордонними українцями та їх громадськими організаціями, координація заходів, здійснюваних органами виконавчої влади у цій сфері;
- участь у забезпеченні розвитку міжнародно-правової бази співробітництва України з членами міжнародного співтовариства;
- внесення на розгляд Президенту України, Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України та інших органів України пропозицій щодо реагування на найбільш важливі та резонансні події у світі, які безпосередньо стосуються інтересів України, і забезпечення їх інформацією, необхідною для здійснення ефективної зовнішньої та внутрішньої політики;
- формування та реалізація державної політики в сфері розвитку дипломатичної служби та здійснення функцій дипломатичного протоколу у сфері здійснення зовнішніх зносин з іншими державами та міжнародними організаціями;
- координація заходів, здійснюваних органами виконавчої влади з проведення єдиного зовнішньополітичного курсу України;
- організація та здійснення в Україні та за кордоном консульської роботи [15].

Представництва Міністерства закордонних справ України на території України утворюються в регіонах, де є іноземні консульські установи чи представництва міжнародних організацій.

Пріоритеті зовнішньої політики України визначені Законом України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики України» [5].

Таким чином, розглянувши та проаналізувавши особливості функціонування дипломатичної служби України, її завдання і структуру відповідно до чинних актів міжнародного та українського законодавства можна зробити наступні висновки: по-перше,

ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ ИНОСТРАННЫХ ИНВЕСТИЦИЙ: РЕГИОНАЛЬНЫЙ АСПЕКТ

зовнішньоекономічна діяльність дипломатичної служби спрямована на зміцнення міждержавних економічних зв'язків, забезпечення економічних інтересів України. Участь у реалізації зовнішньоекономічної політики держави посідає значне місце у діяльності дипломатичної служби України.

СПИСОК ИСТОЧНИКОВ:

1. Віденська конвенція про дипломатичні зносини від 18 квітня 1961 року. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_048.
2. Віденська конвенція про консульські зносини, 1963 рік. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_047.
3. Віденська конвенція про представництво держав в їхніх відносинах із міжнародними організаціями універсального характеру, 1975 р. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/995_254.
4. Закон України «Про дипломатичну службу». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2728-14>.
5. Закон України «Про засади внутрішньої та зовнішньої політики». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2411-17>.
6. Конвенція про спеціальні місця, 1969 рік. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_092.
7. Наказ Міністра закордонних справ України «Про затвердження Положення про акредитацію співробітників дипломатичних і консульських установ іноземних держав, міжнародних організацій та їхніх представництв, інших іноземних організацій». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0062-03>.
8. Розпорядження Президента України «Про затвердження Положення про дипломатичне представництво України за кордоном». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/166/92-%D1%80%D0%BF>.
9. Структура МЗС України. - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.mfa.gov.ua/mfa/ua/856.htm>.
10. Указ Президента України «Про день працівників дипломатичної служби». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1639/2005>.
11. Указ Президента України «Про дипломатичний та службовий паспорти України». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/153/98>.
12. Указ Президента України «Про Консульський статут України». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/127/94>.
13. Указ Президента України «Про Положення про державний протокол та церемоніал України». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/746/2002>.
14. Указ Президента України «Про Положення про дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав в Україні». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/198/93>.
15. Указ Президента України «Про Положення про Міністерство закордонних справ України». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/381/2011>.
16. Указ Президента України «Про Положення про нештатних (почесних) консулів України». - [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/150/97>.

РЕЗЮМЕ

Проаналізовано нормативно-правові засади діяльності та структуру дипломатичної служби України. Виокремлено зовнішньоекономічну складову діяльності та структури дипломатичної служби України.

Ключові слова: дипломатична служба, зовнішньоекономічна складова, Міністерство закордонних справ.

РЕЗЮМЕ

Проанализированы нормативно-правовые основы и структура дипломатической службы Украины. Выделена внешнеэкономическая составляющая деятельности и структуры дипломатической службы Украины.

Ключевые слова: дипломатическая служба, внешнеэкономическая составляющая, Министерство иностранных дел.

SUMMARY

The legal principles and the structure of the Diplomatic Service of Ukraine are analyzed. The foreign economic component of the activity and the structure of Diplomatic Service of Ukraine are singled out.

Keywords: diplomatic service, foreign economic component, Ministry of Foreign Affairs

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ ВНЕШНЕЭКОНОМИЧЕСКИХ СВЯЗЕЙ КЕМЕРОВСКОЙ ОБЛАСТИ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛИЗАЦИИ

Балаганская Е.Н., к.э.н., доцент кафедры мировой экономики Кемеровского института (филиала) РГТЭУ, Российская Федерация

Балашова М.В., к.э.н., доцент кафедры мировой экономики Кемеровского института (филиала) РГТЭУ? Российская Федерация¹

Необходимость анализа тенденций и перспектив развития внешнеэкономической деятельности Кемеровской области на современном этапе обусловлена изменениями, происходящими в сфере внешней торговли в связи с вступлением России в ВТО с целью адаптации предприятий Кемеровской области к новым условиям рыночной деятельности и минимизации влияния негативных факторов глобализации.

В течение переходного периода присоединения России к ВТО произойдут существенные структурные сдвиги в экономике страны и Кемеровской области, главным образом, в связи с изменениями конъюнктуры мировых рынков, где представлена продукция Кузбасса, а также вследствие изменения условий осуществления внешнеэкономической деятельности и других изменений условий деятельности в результате принятых обязательств в рамках соглашений ВТО, что обуславливает необходимость поддержки и сопровождения консультативного, правового и иного характера.

Кемеровская область занимает лидирующие позиции по объему внешнеторгового оборота и экспорта среди регионов Сибирского федерального округа. Во внешнеторговом обороте Сибирского федерального округа доля Кузбасса составляет 37,3%, он является лидером в СФО по объемам экспорта, 9,9% - доля Кузбасского импорта в импорте СФО. Хотя доля Кемеровской области в общем объеме внешней торговли РФ за исследуемый период не превышала в среднем 2 % и составила в 2011 г. – 1,3% (в 2000 г. – 1,38 %), однако Кузбасс занимает 10-е место по объемам экспорта в РФ.

Позиции Кузбасса на мировом рынке традиционно обусловлены историко-географическими факторами развития региона как индустриально-промышленного центра Сибири и России с превалированием в структуре экспорта продукции угольной и металлургической промышленности, при этом доля продукции химической промышленности, машиностроения, легкой, пищевой и других